

Οι νέοι εθνικοί μας μύθοι

Του Πάσχου Μανδραβέλη

Η αλήθεια είναι ότι περνάμε μια χαρά με τους μύθους μας και το μόνο που έχουμε να φοβηθούμε είναι μη βρεθεί καμιά Ρεπούση στο μέλλον και τους καταστρέψει. Δεν αναφερόμαστε στο Κρυφό Σχολείο, ούτε στον Χορό του Ζαλόγγου. Αυτά είναι θεμέλια της εθνικής μας ιδιοπροσωπίας και αλίμονο σε όποιον τα αμφισβητήσει. Αναφερόμαστε στα εθνικά μας παραμύθια, που αυτές τις μέρες υφαίνονται, για το «κούρεμα» του χρέους και τη σχέση του με τη λιτότητα.

Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι το 2010 «κουρευόταν» το χρέος που κατείχαν οι ιδιώτες* μεταξύ αυτών, οι ευρωπαϊκές και οι ελληνικές τράπεζες. Αυτό,

βεβαίως, θα ήθελε μακρές διαπραγματεύσεις, σαν εκείνες που έγιναν το 2011-2012 με το PSI, συνεισώχον πολύ χρόνο. Αλλά, επειδή στον κόσμο των παραμυθιών όλα είναι εφικτά, ας υποθέσουμε ότι κάποιος βράδυ όλοι σχεδόν οι πιστωτές είχαν κάποιου τύπου επιφοίτηση και συναινούσαν. Αυτό σημαίνει ότι και το 2010 το κράτος θα μπορούσε να ξοδέψει μόνο για τη λειτουργία του (χωρίς δηλαδή τόκους) 24 δισ. που ήταν το πρωτογενές έλλειμμα του 2009; Το θέμα είναι ότι η λιτότητα που επιβλήθηκε τα τρία προηγούμενα χρόνια δεν ήταν για να αποπληρωθεί το χρέος* αυτό απλώς μεταφέρθηκε στις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και

στο ΔΝΤ. Η λιτότητα έγινε για να μην παραγάγει το κράτος μετά το 2013 επιπλέον χρέος. Το 2010 πονέσαμε, αλλά φεσώσαμε τις επόμενες γενιές με 10,9 δισ. επιπλέον χρέους* τόσο ήταν το πρωτογενές έλλειμμα. Το 2011 προσθέσαμε

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

άλλα 4,9 δισ. και το 2012 περί τα 3,5 δισ. Φέτος ελπίζουμε ότι το κράτος θα έρθει ίσα βάρκα - ίσα νερά. Δηλαδή η μέχρι στιγμής λιτότητα - άσχετα αν τα βάρη της δεν επιμερίστηκαν δίκαια - δεν ήταν να πληρώσουμε τους δανειστές μας*

ήταν για να μην έχουμε ανάγκη να δανειζόμαστε μετά το 2013 επιπλέον χρήματα για τη λειτουργία του κράτους.

Σωστά λέει ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρήτης και βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Γιώργος Σταθάκης: «Το Μνημόνιο

τελειώνει τον Μάιο του 2014, σε ένα χρόνο από σήμερα. Τότε θα δοθεί η τελευταία δόση της δανειακής σύμβασης. Στα χαρτιά το Μνημόνιο θα συνεχιστεί το 2015 και 2016 προκειμένου η Ελλάδα να πετύχει το πλεόνασμα στον προϋπολογισμό

του 5% του ΑΕΠ, με το οποίο υποτίθεται ότι θα πληρώνει τους τόκους μέχρι το 2020» («Το ελληνικό σταυροδρόμι», «Κ», 9.6.2013).

Να σημειώσουμε το «υποτίθεται», διότι πραγματικά το χρέος δεν μπορεί να εξυπηρετηθεί στην ολότητά του, αλλά αυτό είναι ένα ζήτημα που αφορά το 2015 και παραπέρα. Μέχρι τώρα οι κυβερνήσεις είχαν ελλείμματα να συμμαζέψουν και λίγο πολύ το καταφέρναν.

Τότε προς τι ο τριετής κουρνιαχτός με το «δεν χρωστάμε, δεν πληρώνουμε»; Εται κι αλλιώς και χρωστάμε και δεν πληρώνουμε και δανειζόμαστε επιπλέον για να γίνει

η προσγείωση της ελληνικής οικονομίας στα παραγωγικά της κυβικά πιο ομαλή, απ' όσο θα γινόταν με μια ξαφνική στάση πληρωμών. Γιατί, λοιπόν, η νέα μυθολογία περί «σωστής διαπραγμάτευσης» (δηλαδή, πόσο πιο σωστή να γίνει μια διαπραγμάτευση όταν η χώρα μας κατάφερε να πάρει το μεγαλύτερο ποσό δανείου στην ιστορία του ΔΝΤ, παρά τις εύλογες αντιρρήσεις, Βραζιλιάνων, Ινδών κ.λπ.) ή περί λιτότητας για την αποπληρωμή του χρέους κ.λπ.; Ίσως να ισχύει αυτό που έγραψε ο Αμερικανός ιστορικός Χένρι Μπρουκ Ανταμς: «Πολιτική είναι η συστηματική οργάνωση των εμπαιθειών».

Ο φιλελεύθερος Επιδεινώνει την τραγωδία

Επιδεινώνει την τραγωδία

Μήπως αμφιβάλει κανένας ότι είναι πάρα πολύ δύσκολο να καταφέρουμε να ξεμπεύουμε από αυτή την άθλια κατάσταση που μας έμπλεξαν; Ότι είναι δύσκολο να τα καταφέρουν οι επιχειρήσεις, οι μισθωτοί, οι τράπεζες; Δύσκολο να εφαρμοστεί το μνημόνιο της Τρόικας χωρίς να ληφθούν επιπρόσθετα μέτρα; Δύσκολο να επιβιώσουμε με τα €10 δισ. που θα μας δανείσουν, αφού τα περισσότερα θα πάνε σε άλλα χρέη και αφού τα έσοδα του κράτους μειώνονται λόγω της ύφεσης; Όλοι αναγνωρίζουν τη δυσκολία και γι' αυτό επικρατεί γύρω μας κατ'ήθεια και δυστυχία και ανησυχία. Αλλά, αυτό που επιδεινώνει περισσότερο την κατάσταση είναι η πολιτική διαχείρισή της. Είναι οι καθημερινές πολιτικές - κομματικές παρεμβάσεις και η πολιτική υστεροβουλία, που εκδηλώνεται γύρω από κάθε ζήτημα που ξεφυτρώνει. Το πιο εκνευριστικό, γιατί προσβάλλει και τη νοημοσύνη των πολιτών, είναι όταν οι πολιτικοί ταγοί δεν έχουν απαντήσεις και προσπαθούν να παραπλανήσουν μόνο και μόνο για να κερδίσουν εντυπώσεις. Την ώρα που καίγεται ο τόπος. Την ώρα που κρεμόμαστε από μια κλωστή και σπριζόμαστε στις αποφάσεις τους και στη συμπεριφορά τους. Επιδεινώνουν το κλίμα και την αβεβαιότητα, κάνουν τους πολίτες να συμμαζεύονται ακόμα περισσότερο, να χάνουν την όποια εμπιστοσύνη τους απέμεινε, να ανησυχούν και να παγώνουν τη ζωή τους περιμένοντας τις εξελίξεις...

Ακόμα και το κόμμα που κυβερνούσε στα πέντε χρόνια των μεγάλων ανατροπών, το ΑΚΕΛ, που ευθύνεται πρώτο και καλύτερο για όσα βιώνουμε σήμερα, μας βομβαρδίζει κάθε μέρα με απίστευτες ανακοινώσεις και δηλώσεις για να κρίνει τους

ενόχους ως να είναι ο άμεμπτος δικαστής. Αυτοί, που διαχειρίστηκαν την κρίση παλεύοντας για να σώσουν την ΑΤΑ, χωρίς να αντιληφθούν ότι το ερώτημα που είχαν μπροστά τους ήταν αν θα σώσουν τον τόπο. Απευθύνουν έκκληση, έλεγαν πάλι χτες, για διάλογο για να μας βγάλουν από το καταστροφικό μνημόνιο.

Δεν το ξέρουμε, νομίζουν, ότι αυτά που μας επέβαλαν με το μνημόνιο και την Τρόικα είναι ασήκωτα; Γιατί μας κοροϊδεύουν ότι υπάρχει πιθανότητα να απεγκλωβιστούμε αφού είναι ανίκανοι και με αποδείξεις, να μας οδηγήσουν σε άλλους δρόμους;

Η σοφότερη επιλογή όλων θα ήταν να κλείσουν το στόμα τους και να δουλέψουν σκληρά. Αντί να κάθονται στα γραφεία τους και να σπαταλούν ενέργεια για να βρουν σε ποιον θα επιτεθούν και πώς θα βγουν από πάνω, ας κάτσουν να σκεφτούν τι στο καλό πρέπει να γίνει για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση. Γιατί εκτός από την περίπλοκη και μακροχρόνια περιπέτεια εξόδου από την Ευρωζώνη, υπάρχουν πράγματα που πρέπει να γίνουν τώρα, αμέσως. Και δεν μπορούν να περιμένουν μελέτες και αμπελοφιλοσοφίες. Πώς θα βγει η Τράπεζα Κύπρου από το καθεστώς εξυγίανσης. Πώς θα περιοριστούν τα έξοδα του κράτους για να μην επιδεινώνουν περισσότερο το δημόσιο χρέος. Πώς θα ανοίξουν δουλειές. Πώς θα τραπέζικα δάνεια, από τον ηλεκτρισμό. Πώς θα σώσουν τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Πρακτικά και γρήγορα. Γιατί, αν δεν κάνουν κάτι τώρα, θα φτάσουμε σίγουρα στα χειρότερα μόνο και μόνο για να ζητούν εκ των υστέρων δικαίωση...

Αλλά το πρώτο, ξαναλέω, ας κλείσουν το στόμα τους να μην επιδεινώνουν άλλο την ατμόσφαιρα.

Η ΑΥΓΗ Εξαέρωση...

Η αιφνίδια αποχώρηση των Ρώσων από τη διεκδίκηση της ΔΕΠΑ και της ΔΕΣΦΑ αποτελεί πλήγμα στο πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων του Μνημονίου, στη γεωστρατηγική αντίληψη του ελεγχόμενου ανοίγματος της Ελλάδας προς τη Ρωσία και, τέλος, στην ίδια την κυβερνητική αξιοπιστία, όση έχει απομείνει. Χαρακτηριστική της κυβερνητικής αμχανίας, αλλά και της συνειδητοποίησης του στρατηγικού πλήγματος που δέχεται η επιχείρηση success story, είναι η όψιμη προσπάθεια του Μαξίμου να επιρρίψει τις ευθύνες εξ ολοκλήρου στη ρωσική πλευρά.

Από την εκποίηση των ΔΕΠΑ - ΔΕΣΦΑ η κυβέρνηση προσδοκούσε έσοδα 1,3 δισ. ευρώ. Είχαν γίνει συναντήσεις και είχε δημιουργηθεί η εντύπωση πως είχε επιτευχθεί η συμφωνία με τους Ρώσους, αφού και για τα χρεωστούμενα (περίπου 330 εκατ. ευρώ μεγάλων Ελλήνων επιχειρηματιών προς τη ΔΕΠΑ) είχε διατυπωθεί δελεαστική πρόταση. Θα επιβάρυνε το Ελληνικό Δημόσιο εάν δεν τα εισέπρατταν εντός δύο ετών οι νέοι ιδιοκτήτες της ΔΕΠΑ. Πώς θα καλυφθεί τώρα το 1,3 δισ. ευρώ του προγράμματος αποκρατικοποιήσεων; Ποια «ισοδύναμα μέτρα» θα βρεθούν; Πώς θα αποφυγεί η κυβέρνηση τη λήψη νέων επώδυνων μέτρων, όμπως καθώς πορεύεται τον δρόμο των απαιτήσεων των πιστωτών; Και μέχρι πότε οι πιστωτές θα κάνουν πλάτες στην κυβέρνηση για να περάσει τον σκόπελο των εκλογών;

Η πώληση των ΔΕΠΑ - ΔΕΣΦΑ ήταν ο πρώτος κρίκος των αποκρατικοποιήσεων στην ενέργεια. Τώρα πηγαίνουν για αργότερα η ΔΕΗ και τα ΕΛΠΕ. Η ρωσική προσφορά έχει βάλει ψηλά τον πήχη για τη ΔΕΠΑ - ΔΕΣΦΑ. Δεν θα είναι εύκολο η κυβέρνηση να παραχωρήσει τις επιχειρήσεις στρατηγικής σημασίας σε εγχώρια διαπλεκόμενα συμφέροντα, μερικά από τα οποία χρωστάνε κιόλας στη ΔΕΠΑ.

Στην πώληση του φυσικού αερίου

στους Ρώσους η κυβέρνηση Σαμαρά, σε αντιστοιχία προς τη γερμανο-ρωσική συνεργασία για την ενέργεια, είχε επενδύσει πολιτικά. Μετά τη ΔΕΠΑ, θα ακολουθούσαν ρωσικές εξαγορές σε λιμάνια και αεροδρόμια, μας έλεγαν. Τώρα τι απέμεινε; Είναι η δεύτερη φορά, μετά την τραγωδία στην Κύπρο, που την κρίσιμη στιγμή το ρωσικό ενδιαφέρον παραμένει... πλατωνικό! Ποιες γεωπολιτικές επαναποθετήσεις θα επιφέρει η ρωσική αναδίπλωση; Πόσο στενότερα θα δεθεί η Ελλάδα στον αμερικανοϊσραηλινό άξονα; Αληθεύει ότι υπήρχε εξ αρχής ευρωπαϊκή εμπλοκή, που δεν είχε αντιληφθεί ο Σαμαράς, όπως είχε συμβεί και με την εξαγορά της Eurobank; Το δις εξαμαρτείν...

Τα ερωτήματα, ωστόσο, έχουν και μια εσωτερική χροιά. Όταν προχθές στη Θεσσαλονίκη ο Σαμαράς κατέφυγε σε εμφυλιοπολεμική επίθεση εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ, χρεώνοντάς του ότι υπονομεύει και αποσταθεροποιεί τη χώρα γιατί διώχνει τους επενδυτές, αγνοούσε το ναυάγιο της μεγαλύτερης αποκρατικοποίησης του Μνημονίου; Άραγε φταίει ο ΣΥΡΙΖΑ επειδή η μοναδική ικανότητα της κυβέρνησης είναι να φορολογεί άγρια, να εξοντώνει τα εισοδήματα και την εργασία των πολιτών;

Μαζί με την πώληση των εταιρειών φυσικού αερίου εξαερώθηκε και η αξιοπιστία της κυβέρνησης έναντι των δανειστών. Δηλαδή έναντι του μοναδικού σπριζόματος που διαθέτει. Με αυτή την έννοια, η διάλυση του ρωσικού συνοικέσιου θέτει νέα κρίσιμα πολιτικά διλήμματα στη μετέωρη τρικομματική κυβέρνηση.

Κάθε εμπόδιο για καλό! Η ανικανότητα της κυβέρνησης να ξεπουλήσει στρατηγικής σημασίας για την οικονομία επιχειρήσεις επαναφέρει την ανάγκη να γίνουν γρήγορα εκλογές και να αποφασιστεί ο λαός για την πορεία του τόπου. Χωρίς τετελεσμένα γεγονότα κι όλα τα άλλα οδυνηρά και δύσοσμα που συνοδεύουν αυτές τις μεγάλες «επενδύσεις»...

ούρογκρου, Ζαν Κλοντ Γιούγκερ, στη Σύνοδο Κορυφής του Μάρτη, λέγοντας μεταξύ άλλων: «Ανησυχώ πολύ για τις επερχόμενες οικονομικές εξελίξεις (...) Δεν αποκλείω να διατρέξουμε τον κίνδυνο να δούμε μια κοινωνική επανάσταση, μια κοινωνική εξέγερση (...) Νομίζω ότι θα πρέπει να βρούμε μια τομή μεταξύ των αναπτυξιακών πολιτικών και της δημοσιονομικής εξυγίανσης». Φοβούνται πράγματι άμεσα για εξέγερση; Δείχνει το κίνημα τέτοιες διαθέσεις; Ή μήπως το προβάλλουν ως ενδεχόμενο προκειμένου να δείξουν ότι σκέφτονται τάχα να ανακου-

φίσουν τους λαούς επομένως να αμβλύνουν, απ' ενός, τις όποιες διαθέσεις για διεκδικητικούς αγώνες, απ' άλλου, να αποτρέψουν την αμφισβήτηση όχι μόνο της αστικής πολιτικής αλλά και του συστήματος σε μια πορεία, άρα πασχίζουν μ' αυτή την τακτική να χειραγωγήσουν; Όλα αυτά λοιπόν για τη λεγόμενη «κοινωνική συνοχή», την οποία -καθόλου τυχαία- ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αναγάγει σε «νούμερο ένα» ζήτημα και υπόσχεται ότι αν κυβερνήσει, θα τη διασφαλίσει για τους βιομήχανους και τις άλλες μερίδες του κεφαλαίου.